

Antrasis mano sušauktas masinis susirinkimas buvo sutrikdytas gaujos teroristų, papirkto alumi ir cigaretėmis. Mano kalba baigėsi kruvinu susirinkimų salės mūšiu.

Tuo tarpu, apie mane jau susibūrė grupė vyrų, kurie buvo pasirengę rizikuoti savo gyvybėmis, kad apgintų mane nuo politinių kriminalų teroro. Kai trečiame mano suorganizuotame susirinkime apmokėti teroristai siekė jį sutrikdyti, jie buvo išvyti pro duris ir langus su vandens žarnomis. Šaltasis dušas turėjo rezultatą, kad mano organizuoti susirinkimai daugiau niekada nebebuvo sutrikdyti.

Tačiau Heraklio Velodromo nuomotojas leidosi prigąsdinamas. Jis man nebedavė savo salės susirinkimams. Bet tai taip pat turėjo gerą pusę. Aš dabar kalbėjau didelėje „Kulturvereino“ salėje. Ten drįsdavo atvykti žmonės, kurie save laikė per gerai rodytis „proletarų“ susirinkimų salėje ir rizikuoti fiziniu pavojumi. Tai buvo žmonės, kurie save vadino „biurgeriais“. Jie dabar gaudavo savaitines „injekcijas“ (jeims pakenčiamu būdu) su pasėkme, kad dabar ir pastoviose „geresniųjų žmonių“ užstalėse būdavo aptariama, ar nebūtų gerai žinoti ir išklausti naująjį pamokslautoją.

Neprašė nė savaitės, kurią aš nekaltėjau viešame penktadienio susirinkime, arba tų, kurie tapo ištikimais pasekėjais, diskusijų vakaruose. Taip greitai, išaugo tūkstančių vyrų ir moterų pasekimas. Viešiausias ir aktyviausias judėjimas jau susiorganizavo, užsiregistravo ir turėjo narių sąrašą. Jis save vadino „**Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partija**“. Visi sąžiningai darbingi vokiečiai turėjo jai priklausyti, nepaisant kokio rango, ar profesijos, ar kokios religinės pakraipos.

NIURNBERGO ĮSTATYMAS

Kiekviena tauta turi teisę ir pareigą sau duoti įstatymus, reikalingus jos išlikimui. Žydų vadas Mozė karo, kuris pažadėtąją Kanano žemę pavertė žydų grobiu, pradžioje, išleido įstatymą:

„Jūs neduosite savo dukrų tautoms, į kurių žemes įžengsite ir jūsų sūnūs svetimų tautų dukrų neims sau į žmonas.“

Šis Mozės įstatymas taip uždraudė žydiško kraujo maišymą su kitų tautų krauju ir taip užtikrino išliekantį žydiškojo genofondo išlikimą ir tipiškų žydiškų fizinių ir intelektinių-psichologinių savybių išlikimą visiems laikams. Taigi, šis įstatymas yra žydų tautos apsaugos įstatymas.

Po Kanano užkariavimo žydų tautos apsaugos įstatymas, kurį išleido Mozė, jau nebebuvo gerbiamas daugelio žydų. Jie pavergtų tautų dukras padarė savo žmonėmis ir su jomis susilaukė vaikų. Šiuose palikuonyse, žydiškų fizinių ir intelektualinių-psichologinių savybių esmei vis labiau grėsė išnykimas. Tada žydų kunigas Ezra atnaujino Mozės įstatymą ir išgelbėjo žydų tautą nuo išnykimo. Kaip praneša Ezros knyga 9 – ajame ir 10 – ajame skyriuose, žydų kunigas Ezra sušaukė tautos susirinkimą, kuriame tų įstatymų nesilaikymas buvo pasmerktas kaip rimtas nusikaltimas ir nusižengimas prieš Dievą:

„Kai tik išgirdau tokį dalyką, aš buvau sumišęs. Aš išskleidžiau rankas ir tariau: mano Dieve, man yra gėda ir man nesinori pakelti akių į tave, mano Dieve; nes mūsų nusikaltimas prieš mus paėmė viršų ir mūsų kaltė yra didelė kaip dangus.“

Sechanja save padarė tautos susirinkimo kalbėtoju:

„Iš tiesų, mes nusidėjome, mes norime išvyti visas moteris ir vaikus nuo jų!”

Po to, kai Ezra priėmė jų priesaiką, kad „jie turėtų elgtis pagal šiuos žodžius“, prasidėjo didžiausias visų laikų masinis ištėrimimas: visos žydus vedusios ne žydės moterys, kartu su savo vaikais iš tų santuokų, buvo išvyti iš žydų tautinės bendruomenės!

Nēra žinoma, kad tais laikiem būtu buvusios Sąjungininkų valdžios, kurios būtu paskelbusios masinį moterų ir vaikų išvaramą nežmogišku ir pradėjusios kariauti už išvytuosius, pasitelkiant visas savo galias.

Bet su Ezra yra teisėtai prisimenamas žydijos kaip vienas iš jos didžiausių kunigų ir vadų. Per šį Mozės išleisto rasės apsaugojimo įstatymo atnaujinimą, jis žydiją išgelbėjo nuo jos žlugimo. Egiptiečiai, persai, graikai ir romėnai dabar tepriklauso istorijai, nes jie nesustabdė kraujo maišymo su kitomis rasėmis. Bet žydų tauta juos pergyveno, ji vis dar tegyvuoja šiandien, 20 – ajame amžiuje ir ji pamažu laimi savo didžiausią pergalę: pasaulinį viešpatavimą!

Mozės įstatymai ir jų atnaujinimas per Ezrą buvo ir šiandien žydams vis dar yra, kuo „Niurnbergo įstatymas“ turėjo tapti vokiečių tautai. Tai yra įstatymas, kuris buvo išleistas Vokietijos Reichstago 1935 – aisiais metais ir vadinasi „Vokiečių kraujo ir vokiečių garbės apsaugos įstatymu“. „Niurnbergo įstatymas“ vokiečių tautai turėtų būti tuo, kuo Mozės ir Ezros įstatymas buvo ir šiandien vis dar yra žydams: jos išlikimo apsaugojimas. Jis turėtų neleisti, kad vokiškas skaistumas būtų išniekinamas svetimkūnių ir, kad vokiškas kraujas nesimaišytų su žydišku. Taigi „Niurnbergo įstatymas“ nebuvo išpuolis prieš kitą tautą, ar rasę, o verčiau, išskirtinai išliekančios vokiečių tautos egzistencijos apsaugos įstatymas. „Niurnbergo įstatymas“ vieną dieną bus branginamas kaip reikšmingiausias 20 – ojo amžiaus legislaturės darbas ir su juo, jo leidėjas, Adolfas Hitleris.

Nors žydai yra atsargūs išsaugoti jiems Mozės suteiktą ir Ezros atnaujintą apsaugos įstatymą, jie yra tie, kurie kovojo prieš „Niurnbergo įstatymą“: sukurtą vokiečių tautos apsaugojimui kaip išpuolį prieš žydiją ir, taipogi, kaip nusikaltimą prieš „demokratinę laisvę“. Kad žydai iš Sajungininkų valdžių pareikalavo ir pasiekė „Niurnbergo įstatymo“ panaikinimą, atskleidžia, kokia didžiulė tapo jų įtaka pasaulio įvykiuose.

IŠTRAUKOS IŠ JULIAUS ŠTREICHERIO

POLITINIO TESTAMENTO

Redakcijos žodis

Kartu su NSDAP 90 – mečiu, mes šiame numeryje minime ir Julijaus Štreicherio, kuriam buvo skirtas pirmasis Lietuviškojo „Šturmuotojo“ numeris, jubiliejui. Vasario 12 – ają dieną sueina 125 metai nuo šio didžio nacionalsocialisto gimimo. Tebūna jo gimimo diena minima kaip kovotojų prieš žydiją ir judokratiją diena. Tai minint, mes norime čia patekti dalis Štreicherio Politinio Testamento, kurio pilnas Lietuviškas tekstas irgi pasirodys ir bus prieinamas publikai.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

IŠ JULIAUS ŠTREICHERIO POLITINIO TESTAMENTO

KOVA PRASIDEDA

Su tokiu žinių ir supratimo pasirengimu, aš dabar įžengiau į kovą. Jeigu vokiečių tautai buvo lemta atgauti savo tautinio ir nacionalinio gyvenimo savęs pasiryžimą, tada ši tauta turėtų atpažinti priešą, kuris ją nubloškė į nelaimę ir ji turėtų realizuoti energiją savo atgimimo realizavimui ir energiją ją paleisti iš grandinių, kurias priešas uždėjo iš vidaus, ir iš išorės, tegalėtų ateiti iš jos pačios.

„Ateikite visi!“ Taip šaukė kraujo raudonumo plakatai vėl ir vėl iš skelbimų lentų ir pastatų sienų į „masinį žmogiškąjį kuną“. Ir jie visi atėjo. Heraklio Velodromas, makrsitų organizuotų darbininkų susirinkimų pastatas, buvo pilnas žmonių iš fabrikų, vyrų ir moterų, jaunų ir senų. Šnekėjo Laprkičio revoliucijos rengėjų delegatas, apie

Šturmuotojas Juozas

RASĖ KAIP TAUTIŠKUMO PAGRINDAS

Mes gyvename režime, kuris propaguoja egalitarizmo idėjas. Kaip tai suprasti? Galima pasakyti paprastai, kad egalitarizmas reiškia visuotinės lygybės mitą, kurį mėginama „pagrįsti“ „faktais“. Teigiama, kad „visi žmonės lygūs“, nors tuo netikima. Teigiama, kad visos rasės „lygios“, nors tai milžiniškas farsas.

Tautiškumas nėra pakankamai skatinamas Lietuvos švietimo institucijose, visuomenėje ir, apskritai, aplinkoje ir visoje Valstybėje. Tačiau tas tautiškumas yra tik paviršutinis, galima sakyti, dirbtinis ir netikras, be to, kad jis yra silpnas. Kodėl? Mano atsakymas į tai yra, kad yra kategoriškai neigiamas pats tautiškumo pagrindas, kuris yra, buvo ir visada bus rasė. Pagalvokime logiškai. Ar gali egzistuoti japonas, kuris nėra geltonosios rasės narys? Ne. Ar gali egzistuoti anglas, kuris nėra baltosios arijų rasės narys? Irgi ne. Ar gali egzistuoti bantų tautos atstovas, kuris nėra negrų rasės narys? Taipogi, kad ne.

Kiekviena tauta priklauso konkrečiai rasei. Mes, kaip lietuviai, priklausome baltajai, o dar geriau pasakius, arijų rasei. Ne už ilgo panagrinėsime tai, kas yra arijų rasė, kas yra baltasis žmogus. Tačiau prieš tai noriu pažymėti keletą pagrindinių teiginių ir faktų.

Alfredas Rozenbergas, savo veikale „Dvidešimtojo amžiaus mitas“ taikliai paaiškino, kad rasė yra dvasia, matoma iš išorės, o dvasia yra rasė, matoma iš vidaus. Kitaip tariant, kiekviena konkreti rasė turi savo fizines savybes ir savo dvasines savybes. Jos yra skirtingos ir, dėl tos pačios priežasties, jos negali būti lygiavertės, arba suderinamos toje pačioje erdvėje. Šiais laikais mėginama pasprukti nuo fakto, kad rasės pasižymi specifinėmis dvasinėmis charakteristikomis, mėginama įteigti, kad jos visos iš esmės vienodos ir, kad teigimas, kad jų maišymasis yra beprotybė (o tai tikrai yra beprotybė ir nuodėmė prieš Gamtą) yra „rasinė neapykanta“. Abibrėžiame, kad rasė turi konkretų fizinį-biologinį ir dvasinį-psichologinį savo aspektą. Vienas negali apsieiti be kito, kitaip rasė ***neišvengiamai pralaimės žmonijos gamtinėje atrankoje – rasių kovoje.***

Istorija mums rodo, kad žmonijos rasės nėra vienodos, kad jos nėra lygiavertės. Tai labai puikiai išaiškinta veikaluose „Devynioliktojo amžiaus pagrindai“ ir jau minėjoje knygoje „Dvidešimtojo amžiaus mitas“. Trumpai aptarsime, kas yra lietuvis tautine šito prasme. Žinoma, ne taip, kaip tai daroma pseudo-patriotų, kuriems „tautiškumas“ tėra skambus žodis. Ta prasme, kokia jie naudoja tą žodį, tas žodis tampa šlykščiu ir cinišku keiksmazodžiu.

menuose ir spaudoje, griaudami naciją iš vidaus. Visų piliečių „nepaisant rasės“ lygybė privedė prie europiečių maišymosi su žydais, negrais, mongolais ir taip toliau, kurio paseka yra arijų rasės pakrikimas ir nykimas.

Viskas, ką šiaurietiškoji civilizacija laimėjo prieš tamsos jėgas kultūros, mokslo ir laisvių srityse, patyrė grėsmę iš karto kai žydai ir kiti žemesni elementai įgijo galią. Europiečių dominavimas pasaulyje žlugo kaip Pirmojo pasaulinio karo pasekmė ir geriausioji vokiečių tautos dalis susidūrė su nykimu. Adolfas Hitleris vienas išgelbėjo Vokietiją ir visą Europą nuo šio likimo.

MARKSIZMAS

Pavojingiausias dabartinis mūsų pasaulėžiūros priešas yra marksizmas ir jo palikuonis, bolševizmas. Tai yra destruktvyviosios žydiškosios dvasios produktas ir iš esmės tai buvo žydai, kurie šią destruktvyią idėją pavertė realybe. Marksizmas moko, kad yra tik dvi klasės: savininkai ir beturčiai. Abi turi būti sunaikintos ir turi būti pašalinti visi skirtumai tarp žmonių, tai pasekti turi viena „žmonių sriuba“. Tai, kas seniau buvo šventa, yra niekinama. Kiekviena sąsaja su šeima, gimine ir tauta sunyko. Marksizmas apeliuoja į žmonijos žemiausiuosius polinkius, tai yra kreipimasis į žmonijos išgamas.

Mes Vokietijoje tiesiogiai matėme, kur veda žmones marksizmas nuo 1919 –ųjų iki 1932 –ųjų, Ispanijoje, virš visko, Rusijoje. Liberalizmo suteršti žmonės nėra pajėgūs apsiginti prieš žydišką-marksistinį nuodą. Jeigu Adolfas Hitleris nebūtų laimėjęs mūšio dėl savo tautos sielos ir nebūtų sunaikinęs marksizmo, Europa būtų paskendusi į bolševikinį chaosą.

ŽYDAS

Žydai yra už bažnyčios, liberalizmo ir marksizmo lygybės mokymų. Jie buvo pirmieji fanatiški šios idėjos gynėjai. Laisvoji masonija dominavo Prancūzijos revoliucijos intelektualinį pasaulį ir liberalizmas išaugo iš laisvosios masonijos. Portugalijos žydas Richardas, „klasikinės nacionalinės ekonomikos tėvas“, yra liberaliosios laisvos rinkos ir ekonominio plėšikavimo teorijos tėvas. Marksizmo ir bolševizmo pagrindas yra „Kapitalas“, parašytas žydo Mordechėjaus (Markso).

Kaip žydas įgijo griaujamąją jėgą prieš europietiškas tautas? Žydai yra rasiškai maišyti. Esminė charakteristika, kuri juos atskiria nuo visų kitų rasių ir tautų, yra parazitavimo instinktas. Patys žydai apie tai yra aiškūs. Karlas Marksas, „Kapitalo“ autorius, sako: „Kokia yra žydijos esminė savybė? Praktiškumas, saviinteresas. Kas yra žydo kultūra? Derėjimasis. Kas yra jo dievas? Pinigas.“ Žydas filosofas Spinoza sakė: „Ko mums reikia, yra paprasta: jog kontroliuotumėme viską, reikalingą mūsų pačių gerbūviui.“

Parazitinė žydų prgimtis yra aiški iš jų sugebėjimų prisitaikyti prie vietinių tautų. Charakteringas pavyzdys yra žydo santykis su kalba. Netgi prieš mūsų erą žydų tauta pakeitė savo kalbą kelis kartus. Kur jie beeidavo, jie perimdavo vietinę kalbą, nors jie iš emsės negalėjo nuslėpti savo rasinės kilmės.

Tačiau žydai yra viena iš rasiškai sąmoningiausiųjų tautų. Senojo Testamento ir Talmudo įstatymai griežtai draudžia santuokas su ne žydais. Vedantys žydai visada pabrėždavo rasės ir rasės grynumo svarbą. Netgi Sovietų Sąjunga, kitaip esanti prieš rasę, išleido nutarimus žydiškam kraujui apsaugoti. Labiausiai žinomas pareiškimas yra iš žydo Benjamino Dizraelio (orgiginaliai „d‘Israel“, paskui „Lordas Beikonsfeldas“), išgamečio Britanijos ministro pirmininko: „Niekas negali būti abejingas rasiniam principui, rasiniam klausimui. Tai yra raktas į pasaulio istoriją. Istorija dažnai yra paini, nes ji buvo parašyta žmonių, kurie nesuprato rasių klausimo ir su juo susijusių

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos

(NSDAP) iškilimas

Redakcijos pastaba

Ši medžiaga yra versta iš NSDAP oficialios publikacijos iš 1932 –ųjų metų. Ją čia pateikiame, minėdami NSDAP 90 –ąsias metines ir norėdami skaitytojus supažindinti su vokiečių nacionalsocialistų istorijos ankstyvuoju laikotarpiu trumpai ir iš tiesioginių šaltinių.

NACIONALSOCIALISTŲ VOKIEČIŲ DARBININKŲ PARTIJOS

(NSDAP) IŠKILIMAS

Adolfas Hitleris gimė 1889 –ųjų metų balandžio 20 –ąją dieną Branau prie Ino, senosios Bavarijos kaime. Jo tėvas buvo pamestas neturtingo valstiečio sūnus, dirbdamas tapęs muitininku. Jo motina buvo kilusi iš vokiečių valstiečių šeimos. Būdamas 13 metų, jis prarado savo tėvą ir po keturių metų, savo motiną. Tada Adolfas Hitleris buvo Linco prie Dunojaus realinės mokyklos moksleivis, paskui išvykęs į Nacionalinę Mokyklą. Jo tėvo noras buvo, kad jis taptų valstybės tarnautoj, bet jis norėjo tapti menininku. Jo motinos mirtis jį privertė pačiam užsidirbti savo paties pragyvenimui.

Būdamas 17 metų, Hitleris išvyko į Vieną, kur jis siekė tapti architektu. Jis užsidirbo pragyvenimui savo paties pastangomis, pirmiausia, kaip statybininkas, maišydamas skiedinį, o paskui, kaip architekto braižytojas. 18 metų

**NACIONALSOCIALISTINĖS PASAULĖŽIŪROS
PRIEŠAI IR JŲ ŽMONIJOS LYGYBĖS DOKTRINA
VERSTA IŠ „SS RASINĖS POLITIKOS“**

BAŽNYČIA

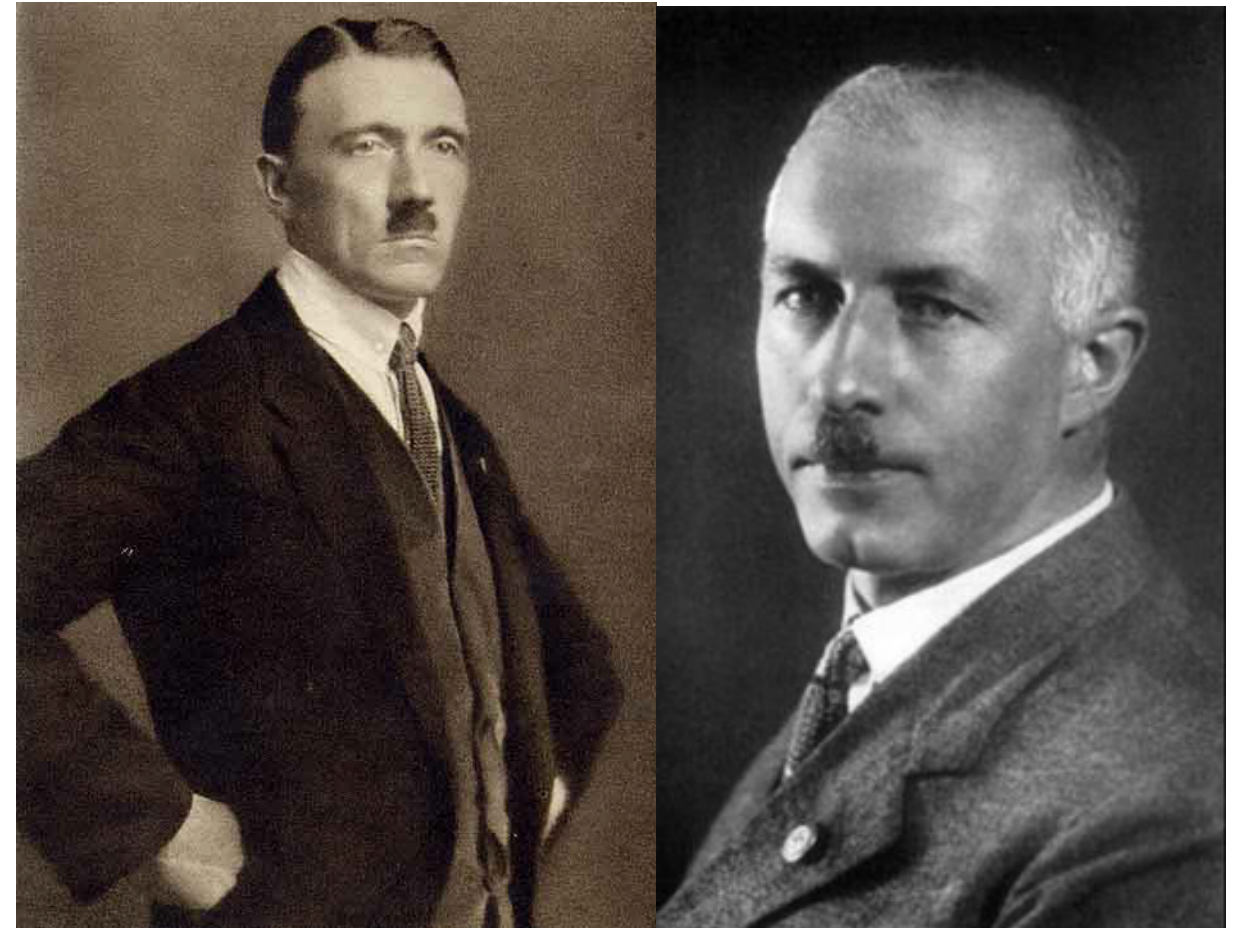
Krikščioniškoji bažnyčia nuo pradžios mokė žmonijos lygybės ir ją primesdavo ten, kur viešpataudavo. Žydas Paulius, virš visų, yra atsakingas už šią idėją, nepaisant jo didžiavimosi savo grynai žydiška kilme. Jis laimėjo Romos imperijos gyventojus naujam tikėjimui. Romos imperija patyrė nemažai rasinio maišymosi, kuris skatino greitą rasinės lygybės doktrinos sklidimą. Krikščionimi galėjo tapti bet kas: ar romėnas, ar graikas, ar žydas, ar negras ir t. t. Kaip krikščionys jie visi buvo vienodi, nes svarbu buvo, kad jie priklausė bažnyčiai ir priėmė jos mokymus. Vieninteliai jų užskaitomi skirtumai buvo tarp tikinčiųjų ir netikinčiųjų ir tarp kunigų bei laimų bažnyčioje. Kadangi visi žmonės buvo sukurti Dievo atvaizdu, visi turėjo būti laimėti bažnyčiai. Tikslas yra vieninga žmonija, suvienyta viską apimančios kunigų valdomos bažnyčios. Aiškiausia šito išraiška ateina iš Popiežiaus Pijaus IX – ojo pareiškimo 1938 – ujų liepos 29 – ają: „Šiandien yra pamirštama, kad žmonijos rasė yra viena didelė katalikų rasė.“

Ši religinė doktrina atėjo ne iš prigimtinės rasės, arba rasiškai grynios tautos religijos. Ji išsivystė Artimuosiuose rytuose per rasinio chaoso laikotarpį iš įvairiausių kultūrų ir savo galutinę formą rado po Bizantijos įtaka.

Tačiau įtraukimas į krikščionių bendruomenę ir krikščioniškas išsilavinimas nieko nepadarė, kad pagerintų įvairių tautų natūras, arba gyvenimo būdus. Jos tik buvo padarytos neužtikrintomis dėl savo tikrosios natūros, reiškiant, kad svetimos įtakos kišosi ten, kur turėtų šnekėti kraujas, pavyzdžiui, santykiuose tarp vyrų ir moterų, sutuoktinio išsirinkime, santykiuose tarp šeimos ir tautos, iš tiesų, veikiamos svetimų papročių ir gyvensenos. Jau daugiau kaip per tūkstantį metų krikščionybė nesugebėjo pakelti negrų, ar Pietų Amerikos indėnų kultūrinio lygio. Bet bažnyčia pastatė sienas, kur neturėtų egzistuoti jokių, pavyzdžiui, tarp skirtingos tikybos vokiečių. Ir ji nugriovė sienas, kurias pastatė gamta, palaiminant santuokas tarp arijų ir žydų, negrų ir mongolų. Ji paėmė milijonus vertingų žmonių iš savo Dievo suteiktų vaidmenų tautos bendruomenėje ir juos įkišo į vienuolynus, arba kunigiją. Jos doktrinos yra atsakingos už rasių, tautų ir kultūrų žlugimą. Sveiki vokiečių žmonių instinktai nuo pat pradžių priešinosi šiam svetimam mokymui, arba jam mėgindavo uždėti savo antspaudą. Šiaurietiškieji žmonės

1918 – ujų spalio 14 – ają jis buvo stipriai sužalotas garstyčinių dujų, kurias britai tuomet pirmą kartą naudojo, kartu su daugeliu savo kovos draugų savo pulke ir laikinai buvo aklas. Kol jis buvo ligoninėje, įvyko revoliucija.

Šituo, Hitleris nusprendė tapti politiku. 1919 – aisiais jis įstojo į mažą partiją, sudarytą iš šešių vyrų ir jos pagrindu jis įkūrė Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partiją. Jis sudarė naujojo judėjimo Programos gaires ir nustatė jo charakterį bei tikslus.

Branduolys: septyni vyrai

1919 – ujų rugsėjį Adolfas Hitleris pasakė savo pirmąją kalbą septyniems vyrams, jis kalbėjo 11, 25 ir 47 žmonių publikoms; gruodį 111 – ai; 1920 – ujų sausį – 270 – iai ir ne už ilgo 400 publikai. 1920 – ujų lapkričio 14 – ają jis kalbėjo 1700 žmonių masiniame mitinge. Jis dabar organizavo jaunosios Partijos propagandą, kuri po metų darbo turėjo 64 narius. Po metų, 1920 – aisiais, ji jau turėjo 3000. Hitlerio propagandinė veikla Miunchene buvo tokia, kad jis masiniuose mitinguose pagaliau labėdavo tris kartus per savaitę ir pirmadieniais pravedavo instruktažą. Jis, visų pirma, puolė Versalio kvailystę ir neigė marksistų ir Centro partijos teigimus, kad buvo įmanoma įvykdyti tą sutartį. Jis pašiepė šių partijų lozungą: „Apleiskite savo ginklus ir kiti irgi nusiginkluos.“ Jis kalbėjo, darydamas prielaidą, kad po to, kai būtų atiduoti ginklai, likęs pasaulis toliau ginkluotųsi – jeigu ne su savo paties pinigais, tai su milijonais, atimtais iš visiškai nusiginklavusios vokiečių tautos. Priešindamasis SPD (Vokietijos socialdemokratų partija) ir Centro partijos propagandai sutarties pasirašymo naudai, jis pranašavo, kad Ruras bus okupuotas, kad ir kas būtų pasirašyta.

Dėl valdžios vyko žiauri kova, kurioje abi pusės veikė visokiomis gudriomis, klastingomis ir žiauriomis priemonėmis. Laimėtoju liko Stalinas, kaip atkakliausias, negailestingiausias ir gudriausias. 1927 m. gruodį įvyusiame 15 – ame bolševikų partijos suvažiavime opozicija tapo galutinai sumušta. Trockis buvo ištremtas į Turkestaną ir pagaliau, 1929 sausio mėnesį, visai išvytas iš Sovietų Rusijos. Jis pradėjo savo nuotykingą emigranto gyvenimą: Turkijoje, Prancūzijoje, Norvegijoje ir pagaliau Meksikoje. Jis visur slaptai veikė prieš esamas vyriausybes, mėgino pakišti Maskvos internacionalui koją ir savo šalininkus sujungti į atskirą „IV – aji internacionalą“. 1940 m. rugpjūčio 22 dieną Meksikoje jis buvo nužudytas per Stalino sukurstytą atentatą. Zinovjevą ir Kamenevą išsiuntė į provinciją. Vėliau jie vėl buvo priimti į partiją ir gavo žemesnes vietas; po bolševikų vado Kirovo nužudymo (1934 m. gruodžio mėn.) vėl juos suėmė ir ištremė į Uralą. Pagaliau, 1936 m. rugpjūčio mėnesį „trockininkų“ byloje juos pasmerkė mirti ir sušaudė. Radeką išsiuntė vieniems metams į Sibirą, Tomskan. Tada jis parašė savo atgailos pareiškimą ir vėl pradėjo vaidinti vadovaujamą vaidmenį kaip užsienio politikos žurnalistas; 1936 metų gale jį, kaip „trockininką“ suėmė ir 1937 m. vasario mėnesį nuteisė 10 metų kalėti.

Ir taip vienai žymiausių bolševikų žydų grupių nepavyko mėginimas išsikovoti nedalijamos valdžios. Kuriam laikui žydai kiek pasitraukė iš reprezentacinių partijos ir valstybės vietų. Bet tai, anaipol nereiskė, kad jų įtaka būtų žymiai sumažėjusi. Kovų dėl valdžios laikotarpyje, jau Leninui nesant (nuo 1922 iki 1927 m.), politinės valdžios centras persikėlė iš politinio biuro į ***centro komitetą ir į centrinės kontrolės komisiją***. Šiuose, dabar jau svarbiausiuose organuose žydai laiku paėmė į savo rankas vadovybę. Nors jie daugiau užpakalyje sėdėjo, bet turėjo labai didelę galią, ypač centrinėje kontrolės komisijoje, kuri sprendžia partijos asmeninę sudėtį. 1927 m. politiniame biure jie turėjo savo žmonių tik 12 procentų, o tuo pat laiku centro komitete – 18 procentų ir centrinėje kontrolės komisijoje – 31 procentą.

Kaganovičius išeina priekin

Apskritai imant, 1927 m. gruodžio mėnesio partijos suvažiavimas, kuriame Stalinas išsikovojo sau valdžią, reiškė *posūkį žydų valdžios politikoje*. Viena šios politikos linija čia staiga krito žemyn – tai Trockio ir jo draugų linija. Nors ji dar ėjo požemiu ir visą eilę metų gana dažnai kyštelėdavo į paviršių, bet žydų įsigalėjimui ji jau nebeturėjo reikšmės. Pagrindinė linija buvo jau kita, - ta, kuri 1927 m. beveik netikėtai pasirodė, Trockio liniją pakeitė, ją sąmingai nustūmė ir kartu to paties tikslo siekė. Tai ***Kaganovičiaus klikos linija***. Tuo pat metu, kai žydai Trockis, Zinovjevas, Kamenevas ir Rakedas dar tebegynė triukšmingai savo pozicijas prieš partijos forumą ir visą Sovietų viešąją nuomonę, - kitas gudresnis žydas jau buvo supratęs jų kovos beviltiškumą ir buvo nubrėžęs naują strateginį planą: ***Lazaris, Mozės sūnus Kaganovičius pažino Staline ateities vyrą, greitai pasiryžęs stojo į Stalino pusę, paėmė jį savo stiprion įtakon ir ėmė aplink save telkti nuo Trockio grupės atsiskiriančias žydų jėgas***. Jis tuojau tapo vyriausia galva plačiai išsišakojusios, išoriškai žiūrint, tik palaidos, bet svarbiais momentais tvirtai susijungusios žydų klikos, kuri su Staliną eina per ugnį ir vandenį ir sugeba padaryti sprendžiamos įtakos jo veiksmams. *Galiausiai Kaganovičiaus klika pasidarė lemiamas valdžios veiksnys Sovietų valstybėje*. Tik per šią kliką žydai stipriai įsigalėjo. Sovietų žydiškoji lapė per Kaganovičių paaukojo kilpoms savo Trockinę koją ir laiku apsidraudė. Vėlesnieji įvykiai šį jos žygį pateisino. Kojos skausmas jau seniai praėjo ir lapė yra įsiganiusi puikiau, negu kada nors anksčiau.

Stalino kova su žydiškąja Trockio klika neturi nieko bendro su antisemitizmu. Žinoma, taktikos sumetimais Stalinas netildė antisemitinių garsų, pasigirdusių kovos triukšme, nes jie jam galėjo būti tik naudingi priešams sunaikinti. Bet tučtuojau reikalai pasikeitė, kai kova buvo jau laimėta ir prasidėjo naujas Stalino – Kaganovičiaus politikos kursas. Dabar Stalinas, kaganovičinės žydų klikos padedamas, ėmė savo planus vykdyti. Jis ne tik

Jo kova prieš nepajėgią Reicho valdžią buvo lydimą karčių kaltinimų. Js pranašavo valdžios silpno pasipriešinimo Ruro klausimui nepasisekimą ir pastoviai užsipuldavo kvailą sutarimo ir pildymo Prancūzijai politiką. Jis niekada nepraleisdavo progos paminėti sutarimo su Anglija ir Italija būtinybės.

1923 – iųjų lapkritį Hitleris atliko savo bandymą nuversti sistemą. Sukilimas neapavyko ir Hitleris buvo areštuotas.

1924.

Didysis teismas vyko Miunchene, 1924 – ujų kovą. Nors faktiškai pripažintas kaltu, mūsų vadas pasiekė pribloškiantį moralinį pateisinimą. Hitlerio gynyba paveikė teismą iki tokio laipsnio, kad jį kaltinanti tarybos kalba pavirto puikiu jo garbingų motyvų parodymu. Tačiau teisėjas jį nuteisė kalėjimo laikotarpiui.

sluoksnių. Čekos aukų skaičiaus niekada nebus galima tiksliai apskaičiuoti, bet beveik visi duomenys išreiškiami milijonais (18).

Ir šiame bolševikų diktatūros teroro įrankyje žydai iš pat pradžių suvaidino vadovaujamą vaidmenį. Šalie pirmųjų dvejų čekos viršininkų, lenko Dzeržinskio ir Menžinskio, pirmiausia eina žydų paverdės: *Urickij, Peterburgo čekos viršininkas, Josilevič, jo padėjėjas, Jagoda, vidaus darbų vedėjas, čekos viršininko pavaduotojas, vėliau visos GPU viršininkas, Messing, Maskvos čekos pirmininkas, Unšlicht, Mogilevskij, Artuzov, Kachnelson, Triliser, Kogan, Breslau, Zaks, Gološčiokin, Jurovskij, Safarov, Bele Kun (Aaron Kohen), „masinis Krimo žudikas“, Zemliačka, Kon Lander, Veinberg, Švarc, Finkelštein, Elenkryg, Griunštein, Meizel-Kedrov* ir daug kitų.

Čekos vykdomuosiuose organuose buvo daugiausia nežydai: latviai, rusai, kiniečiai. O vadovaujamos vietos po revoliucijos kas metai vis daugiau buvo žydų užimamos.

Pirmiesiems naujojo režimo užsienio politikos žygiams taip pat vadovavo žydai. Su Vidurio Europos valstybėmis dėl taikos Lietuvos Brastoje dėrėjosi žydai: *Joffe, Kameneve, Sokolnikov, Trockij ir Radek*; o šalie jų tik keli rusai, daugiausia tik pajvairinimo tikslams paimti kareiviai ir darbininkai. Šie žydai stengėsi ko ilgiau užtęsti derybas, tikėdamiesi, kad tuo tarpu ir Vokietijoje įvyksias perversmas. Šiuo derybų delsimu aiškiai pasireiškė bolševizmo *pasaulinės* revoliucijos tikslai. Bet žydų lūkeščiai neišsipildė. 1918 m. kovo 3 d. buvo pasirašyta taika.

*

1918 m. naktį iš liepos 29 į 30 d. Ekaterinburge *caras* su savo šeima buvo žiauriai nužudytas. Šiuo nužudymu bolševikai po praėjusia epocha užbrėžė baigiamąjį brūkšnį. Senoji Rusija visiems laikams žuvo. ***Už caro šeimos išžudymą labiausiai atsakingieji yra žydai: Jokūbas Sverdlov – vienas iš minėtosios dešimties vyriausiųjų bolševikų vadų, Gološčiokin, Ekaterinburgo vadovaujqs čekistas ir karinis komisaras, ir Jurovskij, žudytojų komandos viršininkas. Bet nuverstojo režimo galvos nužudymas buvo tik papildomas simbolinis aktas.*** Jau seniai visa tauta buvo auka kruvino teroro režimo, kurio vyriausieji vadai buvo žydai.

Lenino epocha

Šiaip taip 1917/1918 metais įvedę bolševikų režimą, žydai vis dėl tonebuvo tikri savo pozicijomis valdžioje, nes iš vienos pusės – vėlesniaisiais pilietinio karo metais tas visas režimas dažnai buvo pavojuje, o iš kitos pusės – pačių bolševikų tarpe atsirado nuominių skirtumai, kurie tapo pavojingi žydų siekimui viešpatauti. Kova dėl žydų valdžios vyko toliau. Vyriausieji tos kovos veikėjai buvo *Bronštein-Trockij, Radomyslskij-Zinovjec, Rozenfeld-Kamenven ir Sobelzon-Radek*. Leninas, kaip ir ankščiau, buvo viso partinio ir valstybinio aparato galva; jis buvo pasižymėjęs savo palankumu žydams ir dar vis energingai tebepalaikė savo draugų žydų pusę. Bet, jam pasitraukus iš aktyvios politinės veiklos ir ypač po jo mirties, užvirė nepaprastai sunki vidaus kova, kurioje, šalia kitų dalyvių, buvo iškeltas ir žydų pirmenybės klausimas. Galutinai nusistovėjo valdžios santykiai tik *Stalinui savo diktatūrą įvedus*. Stalino įkinkymas į žydų vežimą reiškia sėkmingai pasibaugusią jų kovą dėl valdžios. Stalino epocha bolševikams žydams ilgainiui tapo jų pozicijų išplėtimo ir galutinio įsitvirtinimo epocha.

Kovas dėl valdžios, vykusias nuo revoliucijos iki 1927 metų, pavaizdavo Hermanas Fehstas savo knygoje „Bolševizmas ir žydija“. Čia mes galime tik nurodyti jo tyrinėjimus ir pasitenkinti trumpa apžvalga.

1926.

Šių metų birželis matė pirmąją Partijos konferenciją nuo Hitlerio įkalinimo.

Buržuazinis pasaulis buvo vis dar įsitikinęs, kad vykdymo politika išgelbės Vokietiją ir, kad Daueso paktas atgaivins pramonę. Marksistai buvo įsitikinę, kad jų dominavimas nepalaužiamas.

Prezidentas fon Hindenburgas atsiskyrė nuo savo rėmėjų ir nužygiavo su Centru ir S.P.D. Partija tęsė kovą: iki metų pabaigos ji turėjo 49000 narių.

1927.

Įsakymas, Hitleriui draudžiantis viešai kalbėti, buvo atšauktas, kadangi jį įvykdyti pasirodė neįmanoma. Jis kalbėjo daugelyje masinių mitingų. Kiekvienas mėnuo Partiją matė vis labiau ir labiau konsoliduotą.

Įvykių raida aplinkui su vis didesne ir didesnė jėga rodė, kad Hitleris buvo teisus. Daueso paktas buvo demaskuotas ir jo pasekmės buvo siaubingos. Socialdemokratai ir Centro partija melo ir prievartos priemonėmis mėgino išgelbėti tai, ką dar buvo įmanoma išgelbėti.

Rugpjūtį Hitleris sušaukė Partijos konferenciją Niurnberge, kuri patyrė didžiulį pasisekimą. Metų pabaigoje Partija turėjo 72000 narių.

1928.

Adolfas Hitleris vedė Partiją intensyvėjančiame puolime prieš egzistuojančią sistemą. Nationalsocializmas dabar buvo nepalenkiamas Vokietijos naikintojų priešas viduje ir išorėje. Hitleris ypač nukreipė savo puolimą prieš kvailą ūkininkų ir vidurinėsios klasės žlugdymą. Jis pranašavo katastrofą, kuri išiks vidinę rinką. Jis šimtuose mitingų vėl ir vėl skelbė, kad vykdymo politika yra beprotybė, kad jos pasekmės bus Vokietijos pramonės mirtis ir žlugimas. Socialdemokratai ir Centras tyčiojosi ir juokėsi savo mėginimuose kerštauti. Jų melas ir prievarta buvo asmeniškai nukreipti prieš Hitlerį.

Metų pabaigoje narystė pasiekė 108000 ir dvylika Partijos narių sėdėjo Reichstage.

1929.

Adolfas Hitleris su neišsenkančia energija tęsė kovą prieš esamą sistemą. Partijos spauda buvo išstobulinta, šturmo padalinys padidintas, sustiprintos SS rikiuotės ir suintensyvinta propaganda. Nationalsocializmo doktrinos pradėjo giliai prasibrauti į nacionalinę sąmonę.

Rugpjūčio 4 – ają dieną Niurnberge milžinišku mastu įvyko antroji Partijos konferencija. Hitleris puolė juodąją-raudonąją sistemą su vis didesne energija ir be konkurento stovėjo kaip galingiausiasis vadas prieš visą tai, ką reiškia „demokratija“. Visi mėginimai jį išstumti iš Partijos vadovybės buvo sutriuškinti.

vadovybė buvo žydų rankose. Bolševizmas gestikuliuoja, kad jis esąs „antikapitalistinis“. Dėl to atrodo, kad jis yra žydiško kapitalistinio ūkio idėjų priešas. Bet taip atrodo tik paviršutiniškai žiūrint. Didieji samokslininkai žydai, kurie bolševizmą atvedė prie valdžios, numatė toliau. Jie yra tikrieji *žydo Karolio Markso programos* vykdytojai. Jie šitą programą suprato daug geriau, negu kitos marksistinės partijos, kurios paliko tarp neaiškių kompromisų bekybančios.

Ko nori ši programa?

Reikėtų manyti, kad žydija būtų turėjusi pasitenkinti ta „*kapitalistine*“ santvarka, kuri įgalina ją surinkti gausius pelnus ir jais pareiškti savo galią. Iš tikrųjų, visuose kraštuose žydai mokėjo pasinaudoti kapitalistinės santvarkos gėrybėmis. Vis dėl to jų būklė ikšiolinėse privatinio kapitalizmo sistemose juos ne visai patenkina. Atskiruose kraštuose šios sistemos yra išaugusios ant tautinių organizmų. Nors stambiųjų finansininkų internacionalas stengiasi šituos tautinius organizmus išardyti, bet šios pastangos neturi reikiamo pasisekimo. O žydai šituose tautiniuose organizmuose yra ir paliks svetimu kūnu ir, kaip tokie, vėl liks atpažinti, vėl jausis bestovį prieš naujai atbundančias tautos atsparumo jėgas.

Dėl to *žydiškasis marksizmas* stato sau tikslą – *išardyti tautines bendruomenes*. Jis nori visiems laikams pašalinti tą išskirtinį traktavimą, kurį, galiausiai, žydija junta visų tautų bendruomenėse, tą svetimumo dėmę, kurios nė plačiausia emancipacija negali visiškai panaikinti. To dėlei jis pasirenka visai naują kelią: jis pasidaro visų tautų tariamai prispautųjų „proletarų“ masių vadovu, reikalauja *klasių kovos*, kuri *ardo tautines bendruomenes*; kaip siektiną tikslą jis rodo *internacionalizmą*, kuriame visos tautos ir rasės būsiančios „lygios“, ir žydai, žinoma, jau daugiau nebebūsią laikomi tautai svetima grupe.

Ir taip kelias į valdžią nauju būdu tampa laisvas. Dabar žydams jau nebereikia bijoti vieningo tautos pasipriešinimo, nes jiems jau nebededamas žydiškumo antspaudas.

Naujoji valdžia atrodo kitaip, negu privatinio kapitalo sistemoje. Žemė, fabrikai, bankai, susisiekiimo priemonės ir t. t. yra nusavinti. Dabar visi šie gamybiniai turtai turi priklausyti tariamai laimėjusiam proletariatui, tikriaus sakant, mažai naujosios valdžios atstovų klikai. O panaikinus visus rasinius ir tautinius skirtumus, tais atstovais žydams tapti yra daug lengviau, negu anksčiau. Praktikoje, kaip 24 metų sovietinio gyvenimo raida parodė, marksizmo „socialistinė“ ūkio sistema per visai trumpą laiką tapo valstybiškai kapitalistine. Kapitalas, kurio turėjimas anksčiau jo savininkui vis dėl to buvo susijęs su rizika, dabar jau neribotai ir beveik be rizikos yra atiduotas naudotis naujosios sistemos atstovams pagal jų pačių nuožiūrą. Valdančioji klika turi didelę, kokia tik yra įmanoma, valdžią. O prie šios valdžios prieiti lengviausia yra žydams – kaip naujosios sistemos išradėjams ir kaip slaptiems veikėjams bei agitatoriams buvusioje dėl jos kovoje. – Revoliucija, kurios tikslas yra ši naujoji „santvarka“, turi būti – taip nori žydiškoji marksizmo programa – pasaulinė revoliucija, turi būti įvykdyta tarptautiniais veiksmais. Dėl to tučtuojau atsiranda razgūs tarptautiniai ryšiai tarp naujų vadovaujančiųjų organų tų valstybių, kurias užvaldo marksizmas – bolševizmas. Vadai žydai, čia ir ten prisimušę prie valdžios, turi glaudžiausią tarpusavio sąlytį. Tarptautinės žydų pasaulinės valdžios idėja išeina aikštėn su savi visa, visais laikais žydų smegenis buriančia jėga.

Šiuos marksizmo programos elementus bolševizmo vadai žydai suprato ir išplėtė. Žinoma, ne visi kartu su jais einantieji numatė šias paskutiniąsias išvadas. Visai apie jas neturi supratimo plačioji komunistų partijos primityviųjų narių masė, kuri akiai seka daug už juos inteligentiškesnę žydiškąją vadovybę; taip pat ir tas mažesnis skaičius išsilavinusiųjų ir pusiau išsilavinusių fanatikų, kurie yra visai negyvenimiškai ir romantiškai įsigalvoję į bolševikiškąją ateities valstybę. Bet vadovai žydai, be jokio abejojimo, anksčiau minėtais samprotavimais daugiau ar mažiau sąmoningai vadovaujasi. Jiems bolševizmas, primiausia, yra *priemonė žydams valdžią pasigriebti*, toliau

Ar kas nors per visą Vokietijos istoriją kada nors padarė panašų pasiekimą, per dvyliką metų, prieš partijų, stambiojo kapitalo, spaudos, viešosios nuomonės, biurokratijos, melo, terorizavimo ir persekiojimo opoziciją?

Tai buvo joks ne išlepintas vaikas; nuo savo ankščiausiųjų metų jis buvo vyras aukščiausiaja žodžio prasme, remdamasis vien savo jėgomis.

„Žydai davė nepaprastai didelį revoliucinio sąjūdžio vadų procentą (lyginant su bendru žydų gyventojų skaičiumi). Šia proga paminėsime, kad ir dabar žydai turi nuopelnų, teikdami didesnį, negu kitos tautos, procentą tarptautinėse srovėse dalyvaujančių veikėjų.“

Visi šie pasisakymai nenuginčijamai įrodo, kad žydai Rusijoje jau seniai prieš perversmą vadovavo revoliuciniam sąjūdžiui.

Viena svarbiausių šio sąjūdžio užuomazginiųelių celių buvo 1897 m. įsteigta *Visuotinė Rusijos ir Lenkijos žydų darbininkų sąjunga*“, sutrumpintai vadinama – „*Bundas*“. 1898 m. gausios Rusijos revoliucinės organizacijos susijungė į „*Rusijos darbininkų socialdemokratų partiją*“ (RSDSP). Čia žydų „Bundas“ suvaidino vadovaujantį vaidmenį. Iš 9 *socialdemokratų partijos steigėjų* tik 2 buvo rusai, 4 žydai (=44 procentai): Vigdorčik, Kremer, Kosovskij ir Mutnik, 2 kitų tautybių žmonės (nerusai) ir vienas abejotinos rasinės priklausomybės. Pirmasis partijos kongresas įvyko *Minske*, žydų apsigyvenimo srities centre. Iš socialdemokratų partijos centro komiteto narių 1903 – 1917 metais vidutiniškai daugiau kaip trečdalis, o kartais *iki 50 procentų buvo žydai*. Žydų „Bundas“, kuris socialdemokratų partijai priklausė kaip autonominis vienetas, iš pat pradžių joje su didžiausia energija, prieštaraudamas bendriesiems partijos tikslams, gynė savo žydiškai nacionalistinius reikalus. Jam ne kiek nerūpėjo „išvaduoti“ caro imperijos darbininkų bei ūkininkų mases, kiek iškovoti stiprias žydų galios pozicijas. Pagaliau žydų nacionalistiniai siekimai tiek iškeliama į priekį, kad 1903 m. „Bundas“ pareikalavo suskirstyti narius tautybėmis. Ir, bolševikams atmetus šį reikalavimą, „Bundas“ išstojo iš socialdemokratų partijos. Vėliau jis prisijungė prie menševikų ir ten vaidino žymų vaidmenį. (9)

Perversmas ir žydų įsigalėjimas valdžioje

1917 m. pradžioje perversminės jėgos pribrandino Rusiją revoliucijai. Caro režimas nervingomis, nepakankamomis priemonėmis manevravo į vis labiau neišlaikomą padėtį. Duma sukilo. Revoliucinių partijų sukurtos masės iki kraujo pasipriešino vyriausybės kariuomenei. Pagaliau kariuomenė perėjo į sukilėlių pusę. Caro režimas žlugo. Laikinoji vyriausybė paėmė valstybės valdžią.

Šioje vyriausybėje, kuriai pirmininkauti vėliau ėmėsi *Kerenskis* (10), nebuvo atstovaujamos radikaliosios partijos, kuriose vadovaujantį vaidmenį vaidino žydai. Jie sąmoningai nuo to susilaikė ir laukė tinkamo momento perimti valdžią į savo vienus rankas, su niekuo ja nesidalinant. Tuo tarpu jie sukurstė mases. Jų įtakoje visur pradėjo susidarinėti darbininkų ir kareivių tarybos, kurios ėgijo didesnę valdžią, negu laikinoji vyriausybė. Ir už šitų tarybų *bolševizmas* pirmą kartą grasindamas pakėlė galvą.

Nuo 1903 m. Rusijos socialdemokratų partija buvo suskilusi į dvi grupes: į radikaliąją *bolševikų* (žodžiai „bolševinstvo“, „bolševik“ reiškia „dauguma“, „daugumietis“) ir nuosaikiąją *menševikų* (menšintso, menševik – mažuma, mažumietis). Kai 1917 m. prasidėjo Vasario revoliucija (11), bolševikų partijos vadų dauguma buvo užsienyje. Sužinoję apie caro režimo nuvertimą, jie grįžo atgal į Rusiją. Iš Šveicarijos kartu su Leninu grįžo žydai: *Radomyslskij-Zinovjev*, *Sobelzon-Radek*, *Brilijant-Sokolnikov*, *D. Rozenblium*, *A. Abramovič*, *Helene Kon*, *Goberman*, *Šeineszon* ir daug kitų (12). Iš Amerikos grįžo *Bronšteina-Trockij*, iš Azerbaidžanijos – tremtiniai *Rozenfeld-Kamenev*, *Gubelman-Jaroslavskij*, *Unšlicht* ir kiti. Jie tuoju užmezgė ryšius su kitais bolševikų vadais žydais – *Sverdlovu*, *Urickiu*, *Joffe*, *Gološčiokinu*, *Drabkin-Gusevu*, *Kollontaja* ir daugeliu kitų. Tik maža dalis žymiųjų bolševikų vadų buvo nežydai: lenkas Dzeržinskis, gruzinas Džugašvili-Stalinas; rusai – Molotovas,

„Tai nėra nuostabu“ – nusijuokė jis. „Visi, kas kažkiek turėjo įtakos pasauly, kartu su mieluoju Viešpačiu, yra žydas. Jie netgi Gėtė ir Šopenhauerį turi savo sąrašė. Ir tebūnie palaimintas tas, kuris juo tiki. Aš pats teigiu, kad Kolumbas ir Toresas nebuvo vieni iš jų, nes jūrų kelionės buvo daug pavojingesnės, negu yra dabar.“

„Pagal Hauserį“ – aš atsakiau, „Kolumbas buvo arijas, gal net ir turėjo germaniškų protėvių.“

„Man vis vien tas pats“, jis atsakė, „tiek kiek tai mane jaudina, jis galėtų būti buvęs zulūsu, aš greičiau priskirčiau jo darbą negrui, negu žydui.“

„Visiškai šalin nuo to, yra aišku, kad jie jau kurį laiką turi Ameriką už gerklės.“ – tęsiau aš. „Jokia šalis, rašo Sombartas, nerodo labiau žydiško charakterio, negu Jungtinės Valstijos. Mes šito pasėkmes jau pamatėme Pasauliniame kare. 1915 – aisiais metais, metu, kai tikrieji amerikiečiai neturėjo nė menkiausios minties apie karą prieš mus ir, iš tiesų, buvo taip mūsų atžvilgiu nusiteikę, kad bet koks galimas interesų konfliktas būtų galėjęs būti išspręstas sklandžiai ir draugiškai, slaptas patariamasis komitetas susitiko su prezidentu Vilsonu vien dėl priežasties, kad šalį parengti karui prieš Vokietiją.“

Ir kas buvo pagrindinis šitų nedorų veiksmų, kurie buvo pradėti dviems metams prieš Jungtinėms Valstijoms įstojant į karą, vedeliotojas? Ankščiau nežinotas žydas, Bernardas Baruchas. „Aš tikėjau, kad karas ateis daug ankščiau, negu jis atėjo“ – jis vėliau ramiai paaiškino specialiam Kongreso komitetui, kuris visą tai patvirtino. Ir niekas nepasikėlė ir nesumušė šio klastingo niekšo.“

Žydų aukščiausiosios vadovybės nutarimas prieš daugelį metų sukelti Pasaulinį karą yra gerai žinoma“, pasakė jis.,„Šeštajame sionistų kongrese, 1903 – aisiais metais, Bazelyje, prezidentas Maksas Nordau, paskelbė: „Herclis žino, kad mes stovime priešais milžinišką sukrėtimą visame pasaulyje.“ Senasis gerasis Herclis! Koks idealistas! Mūsų kerėtojai ir burtininkai buvo pilni susižavėjimo šiuo kilniuoju patriarchu. Tačiau niekšas žinojo, ką jo bjauri tauta mums buvo parengusi.

„Bet Herclis buvo sionistas“ – aš įsiterpiau.

„Jis buvo žydas!“, pasakė jis, trenkdamas kumščiu į stalą. „Žodis „žydas“ viską pasako. Nėra jokio reikalo tolimesniam apibūdinimui! „Dievo išrinktoji tauta“ nori turėti savo pačių „Dievo“ šalį vėl. Pagauk tai: „vėl“!Dievo tauta ir Dievo šalis, nei viena iš kurių realybėje neegzistavo. Kiekvienas vaizdavimas jos iškrypimui niekina tikrąją situaciją, kurios egzistavo šešis šimtus metų Palestinoje, kol asirai užbaigė tą išdykavimą. Ar galima tai vadinti šalimi? Ar negalima Senąjį Testamentą priimti kaip šaltinį tuo klausimu? Pirmiausia, mes skaitome apie nepertraukiamas žmogžudystes ir plėšimus iš visų kitų Palestinos tautų, kurie, žinoma, truko daugelį metų. Tada, iki pat galo, su bjauriausiu niekingumu, vienokia anarchijos būseną keitė kitokia. Žydiško valstybingumo viršūnė, tai yra, karalius Dovydas, buvo toks niekšelis, kad jam net nepakako nenusakomo Urijaus pasmerkiančio laiško niekšingumo, savo mirties patalė jis savo sūnų paskatino nužudyta savo seną kovos draugą, Joabą.

„Kai Kyras žydams davė leidimą sugrįžti į Palestiną (iš jų „tremties“ Babilonijoje), absoliuti dauguma ignoravo Sioną ir pasiliko nenusakomai turtingoje Babilonijoje.. Visiškai ten patenkinti, jie tęsė savo finansines spekuliacijas ir kitokią veiklą.“

„1267 – aisiais metais“, aš jį informavau, „tebuvo du žydai gyventojai Jeruzalėje. Iki Pasaulinio karo žydų skaičius Palestinoje išaugo tik iki 12000, nors jiems ir seniau buvo galima ten sugrįžti, nes nuo seniausių laikų jiems tikrai netrūko lėšų kelionei. Likę dvidešimt, ar panašiai milijonų – kiek yra tiksliai, sunku nusakyti, nes žydai

Rusijos žydai didžiausia dalimi yra kilę iš *Vidurio Europos*, iš kur jie buvo išvyti Vidurinių ir Naujųjų amžių savartoje. Kaip žinome, tuo laiku beveik visos Europos valstybės buvo ištrėmusios žydus dėl jų asocialaus elgesio. Jie dideliais būriais emigravo į Lenkiją ir Rusiją. Bet tuo tarpu, kai kitų tautų atskalos svetimoje aplinkoje savo kūrybiniu darbu dažnai per trumpą laiką įgydavo gerą vardą, sukurdavo gerovę ir be jokio trynimosi įsijungdavo į tą valstybę, kurios pavaldiniais jie tapdavo, - čia tik priminsime daugiau kaip du milijonus vokiečių kolonistų, kurie carinėj Rusijoje sudarė vertingą ir gerbiama gyventojų dalį, - žydai gi taip pat ir Rytų Europoje greitu laiku griežtai nustatė prieš save vietinius gyventojus. Per Lenkijos dalijimus didžiausioji jos žydų dalis atiteko Rusijai. Ir čia *Rytų žydai* susiformavo į aną būdingą, kitų gyventojų nuolat jaučiamą kaip svetimą grupę. Pažymėtinas yra *Dostojevskio pasisakymas apie žydus* (2):

„*Paklauskite mūsų pasienio sričių gyventojus: kas yra ir kas ištisus šimtmečius buvo žydų veiklos variklis? Jūs išgirsit vienbalsį atsakymą: Negailestingumas... Ir iš tikrųjų, visa žydų veikla šiose pasienio srityse reiškėsi tuo, kad jie, išnaudodami vietos įstatymus, vietinius gyventojus padarė priklausomus nuo savęs, ir ta priklausomybė yra be išeities.*“

Rytų žydai niekuomet nė mėginti nemėgino įsijungti į savo kraštan juos priėmusių tautų organizmus kaip paslaugus ir kūrybinis narys. Dėl savo tautiškai rasinės prigimties jie to net negalėjo padaryti. Čia, Rytų Europoje, dar aiškiau, negu viduramžiais Vakarų Europoje, pasireiškė žydų įstatymuose ir tradicijose dokumentiškai nustatytas siekimas: iš vienos pusės – griežtai atsiskirti nuo juos apsupančių gyventojų, o iš kitos pusės – šiuos gyventojus ūkiškai išnaudoti. Atrodė, kad nepastovesnis ir pasyvesnis Rytų tautų charakteris tokiems žydų siekimams mažiau priešinosi. Taip žydai Rytų kraštuose greit parodė, kad jie iš negarbingai pasibaigusio bandymo įsikurti Vakaruose nieko nepasimokė.

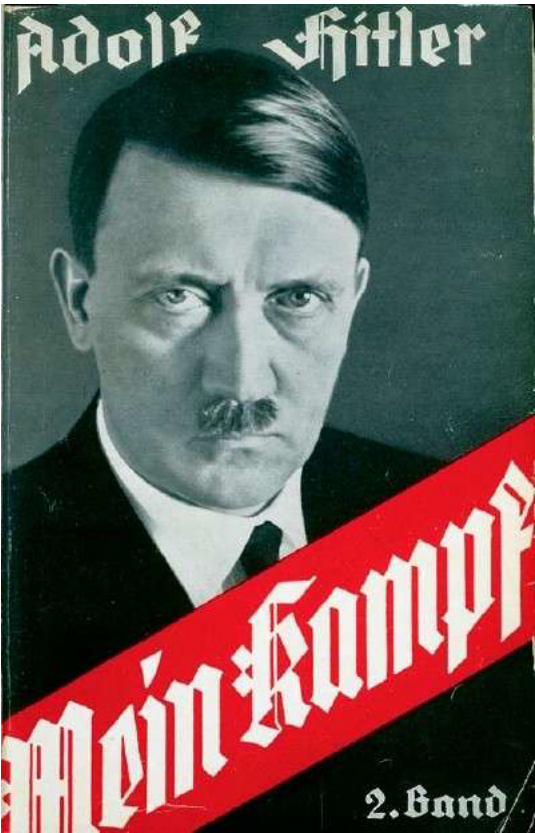
Žydai įsibrovė kaip *žemės nuomotojai* tarp dvarininkų ir ūkininkų ir savo beatodairiniu elgesiu užsitraukė ant savęs pastarųjų neapykantą. Kaip *degtindariai ir smuklininkai*, kaimose jie gaudavo didelius pelnus. Miestuose rusų ir lenkų *pirkliams* jie darydavo nepaprastą konkurenciją. *Pinigų skolinimo biznį* jie varydavo taip pat lupikiškai kaip Vidurio ir Vakarų Europoje.

Pagal 1791 m. išleistą potvarkį jiems buvo leista gyventi vadinamajame *apsigyvenimo ruože* (čerta osedlosti), t. y. srityje nuo Rusijos vakarų sienos maždaug iki Dauguvos ir Dniepro (Rusijos Lenkijoje, Lietuvoje, Gudijoje ir pusėje Ukrainos). Šioje srityje žydai savo elgesiu tiek įsiėdė vietiniams gyventojams, kad 1804 m. gruodžio 4 d. buvo išleistas potvarkis, kuriame žydų verslo šakos, kaip žemės nuomojimas, degtinės varymas bei pardavinėjimas, buvo pažymėtos kaip priemonės ūkininkams iščiulpti ir kuriame buvo konstatuotas žydų kenksmingumas. Visi gyventojai žydai per trejis metus turėjo būti *ištremti* iš nuskurdusių sričių. Bet šis potvarkis nebuvo įvykdytas. Žydai paliko savo apsigyvenimo ruože ir toliau tęsė savo savitą gyvenimą. Vietiniai gyventojai vis labiau ir labiau kildavo prieš juos. Carinė vyriausybė buvo priversta išleisti žydams griežtus išskirtinius nuostatus, kad apsaugotų nuo jų kitus gyventojus. Neretai įvykdavo kruvini pogromai.

Taip Rusijoje vystėsi *savitas žydų gyvenimas* su jų visiškai nenormalia socialine struktūra: 40 procentų pirklių, įmonininkų, maklerių, smulkių prekyautojų, skudurininkų, po namus vaikščiojančių prekybininkų, smuklininkų ir t. t., 35 procentai smulkiųjų pramonininkų ir amatininkų ir tik 3,5 procento ūkininkų. (3) Jie gyveno getuose, kuriuose tikriausiame ir gryniausiam pavidale dauginosi ir toliau vystėsi; jie buvo griežtai nusistatę prieš visus aplinkinius gyventojus, išlūš, pilni mesianistinių lūkeščių ir vilčių atkeršyti už suerzintų gyventojų padarytus išsišokimus; pagaliau jie vis labiau troško praturtėti ir išigalėti. Bet, apskritai, šis žydų gyvenimas, dėl jų pačių kaltės, nebuvo džiuginantis.

Žydai ir revoliuciniai sąjūdžiai

- 10 -

ADOLFAS HITLERIS, MANO KOVA

I TOMAS: ŽVILGSNIS ATGAL

VIII SKYRIUS: MANO POLITINĖS VEIKLOS PRADŽIA

Link lapkričio galo, aš grįžau į Miuncheną. Aš nuvykau į savo pulko depą, kuris jau buvo „kareivių tarybų“ rankose. Kadangi visa administracija man pasirodė gana bjauri, aš nuvykau į Traunsteiną ir ten likau, kol buvo panaikinta stovykla. 1919 – ują kovą mes vėl buvome Miunchene.

Situacija ten negalėjo išlikti tokia, kokia buvo. Ji nestabdomai linko į tolimesnį revoliucijos plitimą. Eisnerio mirtis pasitarnavo tik šitos įvykių sanklodos pagreitinimui ir galiausiai privedė prie tarybų diktatūros, arba, teisingiau pasakius, žydiškos hegemonijos, kuri pasirodė laikina, bet kuri buvo tu, kurie suplanavo revoliuciją, originalusis tikslas.

Toje sankryžoje mano prote susiformavo nesuskaičiuojami planai. Aš praleidau ištisas dienas, svarstydamas klausimą, kas galėtų būti padaryta, bet deja, kiekvienas projektas turėjo nusileisti faktui, kad aš buvau gana nežinomas ir, taigi, neturėjau pirmosios reikmės efektingam veiksmui. Vėliau aš paaiškinsiu priežastis, kodėl aš negalėjau nuspręsti įstoti į kurią nors iš tuomet egzistavusių partijų.

Miunchene prasidėjus naujai Sovietų revoliucijai, mano pirmi veiksmai užsitraukė centrinės tarybos nepasitenkinimą. Ankstyvą 1919 – ują balandžio 27 – osios rytą, aš turėjau būti suimtas; bet treji vyrukai, kurie atėjo manęs areštuoti, neturėjo drąsos pasitikti mano šautuvą ir pasišalino taip, kaip atvyko.

DR. RUDOLF KOMMOSS

ŽYDAI UŽ STALINO PEČIŲ

PIRMOJI DALIS

SU LENINU Į VALDŽIĄ

Redakcijos žodis

Ketvirtajame „Šturmuotojo“ numeryje, kaip žadėjome, publikuosime lukusią „Bolševizmo nuo Mozės iki Lenino“ III skyriaus dalį. Tačiau taip pat norime savo skaitytojus supažindinti su informatyviu ir dokumentuota medžiaga paremtu vokiečio-austro veikėjo Dr. Rodolfo Komoso (Dr. Rudolf Kommoss) veikalu „Žydai už Stalino pečių“. Čia publikuojame pirmąją šios knygos dalį Lietuviškai. Tikimės, kad ji padės mūsų sąmoningiesiems skaitytojams pagilinti savo žinias žydų klausimu bei TSRS istorijos ryšiu su pasauline žydija ir jos nusikaltimais, o visiems, kurie nesupranta, kad *žydai „kūrė komunizmą“*, atvers akis.

Žydai už Stalino pečių

Pirmoji Dalis

SU LENINU Į VALDŽIĄ

Dešimt didžiausių kaltininkų

1917 m. žlugo carinė imperija. Suiro vyriausybė ir administracija. Jos armijos buvo daugybę kartu sutriuškintos. Platūs gyventojų sluoksniai buvo apimti visiško nusivylimo nuotaikos. Inteligentija nedarė jokių pastangų ir pasidavė tarsi nebesulaikomai dalykų vystymosi eigai. Valstybės priešakyje stovėjo vidutiniškai gabus, bet silpnavalis valdovas, nebepajėgiąs pašalinti blogumų araba sulaikyti įvykių eigos.

Mano protu, Federio nuopelnas susidėjo iš negailestingo ir aštraus būdo, kaip jis apsakė dvigubą kapitalo, įsivėlusio į akcijų biržą ir į paskolas charakterį, pateikdamas nuogą faktą, kad šis kapitalas visada priklauso nuo palūkanų mokėjimo. Esminiais klausimais jo pareiškimai buvo tokie pilni išminties, kad tie, kurie jį kritikuodavo, neneigė, kad jo idėjos yra teisingos, bet abejojo, ar tas idėjas įmanoma paversti į praktiką. Man tai atrodė kaip stipriausias Federio mokymo taškas, nors kiti tai laikė silpnu tašku.

Paaiškinti įvairius būdus, kaip kas nors gali būti paverčiama praktika, nėra to, kuris sudaro teoretinę programą, rūpestis. Jo užduotis yra rūpintis pačiu klausimu, taipogi, jis turi žiūrėti į tikslą, o ne į priemones. Svarbus klausimas yra, ar idėja iš esmės yra teisinga, ar ne. Klausimas, ar ją įgyvendinti gali būti sudėtinga, yra visai kitas reikalas. Kai vyras, kurio uždavinys yra išdėstyti programos, arba politikos principus pradeda jaudinti save klausimu, ar tai paranku ir praktiška, vietoje to, kad save apribotų absoliučios tiesos pareiškimu, jo darbas nustos buvęs kelrodžiu tiems, kurie ieško šviesos ir vedimo ir taps tiesiog kasdienio gyvenimo receptu. Žmogus, kuris išdėsto judėjimo programą, turi apsvarstyti tik tikslą. Nurodyti būdą, kuriuo tikslas gali būti pasiektas, yra skirta politiniam vadovui. Taipogi, aukščiau minėtojo mintis bus nulemta tų tiesų, kurios yra amžinos, kol vėliau minėtojo veikla visada turi būti vedama, atsižvelgiant į praktinę situaciją, po kuria šios tiesos turėtų būti įgyvendintos.

Jo didybė priklausys nuo jo idėjos absoliutaus teisingumo abstraktumoje; kol kito priklausys nuo to, ar jis teisingai apsvarstys esamas realijas ir kaip jos gali būti pritaikytos anksčiau minėtojo išdėstytoms tiesoms vedant. Politiniam vadovui taikomas didybės testas yra jo planų ir siekių pasisėkimas, kas reiškia jo sugebėjimą pasiekti savo siekiamą tikslą, kol galutinis politinio filosofo tikslas niekada negali būti pasiektas, nes žmogiškoji mintis gali suprasti tiesas ir matyti tikslus, kuriuos ji aiškiai regi, nors tokie tikslai niekada negali būti pilnai įgyvendinti, nes žmogiška natūra yra silpna ir netobula. Tiek, kiek tai priklauso nuo žmogiškų būtybių, kuo idėja yra teisingesnė, tuo sunkesnė yra tikimybė ją paversti praktika. Politinio filosofo reikšmė nepriklauso nuo jo išdėstytų planų praktinio pasisėkimo, o verčiau nuo jų absoliutaus teisingumo ir įtakos žmonijos pažangai. Jeigu būtų kitaip, religijų kūrėjai negalėtų būti laikomi didžiausiais kada nors gyvenusiais vyrais, nes jų moraliniai tikslai niekada nebus visiškai, arba apytiksliai įgyvendinti praktikoje. Netgi religija, kuri yra vadinama meilės religija, yra ne daugiau kaip blankus jos nuostabaus kūrėjo valios refleksas. Bet jos reikšmingumas slypi orientacijoje, kurią ji ėmėsi duoti žmogiškajai civilizacijai ir žmogiškajai dorai ir moralei.

Šis labai platus skirtumas tarp politinio filosofo ir praktinio politinio vadovo funkcijų yra priežastis, kodėl kvalifikacijos, reikalingos abiejoms funkcijoms, yra labai retai randamos tame pačiame žmoguje. Tai galioja ypač taip vadinamame sėkimngame mažesnės rūšies politikui, kurio veikla iš tiesų yra niekas daugiau, kaip atlikimas to, kas yra įmanoma, kaip Bismarkas kukliai apibrėžė politiką apskritai. Jeigu toks politikas sąmoningai vengia didžių idėjų, jo pasisėkimas bus lengvai pasiekiamas; jis bus greičiau pasiektas ir dažnai bus labiau juntamas. Bet dėl šito fakto, šitoks pasisėkimas yra pasmerktas beprasmybei ir kartais net nepergyvena savo autoriaus mirties. Apskritai tariant, politikų darbas neturi reikšmės esamai kartai, nes jų laimima sėkmė buvo paremta parankumo, visų lemiamų problemų ir idėjų, kurios reikšmingos ateities kartoms, vengimu.

Sekti idealus, kurie turės vertę ir reikšmę ateičiai, apskritai nėra labai pelningas dalykas ir tas, kuris seka tokį kursą, yra tikrai retai suprantamas žmonių masės, kurios alų ir pieną laiko labiau įtikinamu politinių vertybių indeksu, negu toli regiantys planai ateičiai, kurių privalumai tegalės būti naudojami palikuonių.

Dėl tam tikro niekingumo, kuris visada yra vienas iš neprotingumo kraujo giminaičių, pagrindiniai politikai visada vengs tų schemų ateičiai, kurias yra tikrai sunku paversti praktika; ir jie praktikuos šį vengimą, kad jie neprarastų esamo minios palankumo.

2. Mes reikalaujame lygių teisių vokiečių tautai jos reikaluose su kitomis nacijomis ir Versalio bei sent Žermeno taikos sutarčių galiojimo pašalinimo.

3. Mes reikalaujame žemės ir teritorijos (kolonijų) išmaitinti savo tautą ir apgyvendinti jos perteklinę populiaciją.

4. Tik nacijos nariai gali būti Valstybės piliečiais. Tik tie, kurie vokiško kraujo, nesvarbu kokios tikybos, gali priklausyti nacijai. Taipogi, joks žydas negali priklausyti nacijai.

5. Vokietijoje ne piliečiai gali gyventi tik kaip svečiai, jiems galiojant įstatymams, skirtiems atėjūnams.

6. Teisė balsuoti dėl Valstybės valdžios ir legislatūros bus suteikiama tik Valstybės piliečiams. Taigi, mes reikalaujame, kad bet kokios valstybinės pareigos Reiche, regionuose, ar mažesnėse vietovėse, priklausytų tik piliečiams.

Mes prieštaraujame parlamentiniam papročiui postus užpildyti tik pagal partinius nutarimus, nepaisant charakterio ar sugebėjimų.

7. Mes reikalaujame, kad Valstybė savo pirmine pareiga paverstų pragyvenimo suteikimą savo piliečiams. Jeigu pasidarytų neįmanoma išmaitinti visą populiaciją, svetimšaliai (ne piliečiai) turėtų būti deportuoti iš Reicho.

8. Visa ne vokiška emigracija turi būti stabdoma. Mes reikalaujame, kad visi ne vokiečiai, kurie į Vokietiją atvyko po 1914 metų rugpjūčio 2 dienos, privalėtų nedelsiant palikti Reichą.

9. Visi piliečiai turi lygias teises ir pareigas.

10. Pirminė kiekvieno piliečio pareiga turi būti atlikti fizinį, arba protinį darbą. Individo veikla negali kirstis su bendru interesu, bet turi veikti bendruomenės rėmuose ir bendram labui.

Taigi, mes reikalaujame:

11. Darbu neužsidirbtų pajamų panaikinimo.

Palūkaninės vergijos pašalinimo.

12. Iš nacijos karo metu reikalaujamų gyvybinių ir turtinių aukų atžvilgiu, asmeninis pasipelnymas iš karo turi būti pripažintas nusikaltimu prieš naciją. Taigi, mes reikalaujame visų pasipelnymų iš karo konfiskavimo.

13. Mes reikalaujame visų verslų, kurie susiformavo į korporacijas, nacionalizavimo.

14. Mes reikalaujame pelno pasidalinimo stambiose pramoninėse firmose.

15. Mes reikalaujame ekstensyvaus senatvės draugimo išvystymo.

16. Mes reikalaujame sveikos vidurinėsios klasės sukūrimo, nedelsiančios visų didelių parduotuvių komunalizacijos ir jų pigaus išnuomavimo smulkiesiems prekiautojams ir, kad būtų parodytas didžiausias atsižvelgimas į smulkiuosius prekiautojus pagal Valstybės ir savivaldybių įsakymus.

17. Mes reikalaujame žemės reformos, atitinkančios mūsų nacionalinius poreikius, įstatymo žemės nusavinimui komunaliniams tikslams be kompensacijos, išleidimo, žemės nuomos panaikinimo ir visos spekuliacijos žeme uždraudimo.

18. Mes reikalaujame negailestingo persekiojimo tų, kurių veikla yra žalinga bendram labui. Eiliniai nusikaltėliai, lupikautojai, spekuliantai ir t. t. turi būti baudžiami mirtimi, nepaisant jų tikybos, ar rasės.

vokiečių tautos interesams. Priimtas požiūris, kai iškilo mūsų nacionalinės egzistencijos išsaugojimo klausimas, ryškiai primena patarimus, kadaise duotus Bavarijos medicinos kolegijos ekspertų dėl geležinkelių tiesimo klausimo. Išaukštinto ekspertų kūno pareikšta baimė nepasiteisino. Tie, kurie keliavo naujuoju „garo arkliu“ nenukentėjo nuo svaigulio. Tie, kurie ėjo toliau, netapo ligotais ir sienos, kurios buvo pastatytos, kad nuslėpti naująjį išradimą, galiausiai buvo išardytos. Teliko tik tie aklieji, kurie regi tariamųjų ekspertų viziją. Ir taip bus visada.

Antroje vietoje, šitai turi būti turima galvoje: bet kokia idėja gali būti pavojaus šaltinis, jeigu į ją bus žiūrima kaip į tikslą patį savaime, kai realybėje tai yra priemonė tikslui. ***Man ir visiems tikriems nacionalsocialistams yra tik viena doktrina. Tauta ir Tėvynė.***

Tai, už ką mes turime kovoti, yra mūsų rasės ir tautos privaloma egzistencija ir augimas, jos vaikų pragyvenimas ir mūsų nemaišytos rasės išlikimas, Tėvynės laisvė ir nepriklausomybė; tam, kad mūsų tauta galėtų įvykdyti Kūrėjo jai skirtą misiją.

Visos idėjos ir idealai, visas mokymas ir žinios, privalo tarnauti šiems tikslams. Iš šito pažvalgų taško viskas turi būti apžiūrima ir, arba paverčiama praktika, arba atmetama. Taigi teorija niekada negali tapti negyva dogma, nes viskas tarnaus praktiniams kasdienio gyvenimo tikslams.

Taigi Gotfrydo Federio pasiektas sprendimas mane nulėmė atlikti esminį klausimo, su kuriuo prieš tai nebuvau labai susipažinęs, išstudijavimą.

Aš pradėjau studijuoti vėl ir taip buvo, kad aš pirmąkart suvokiau, kas buvo žydo Karlo Markso gyvneimo veiklos substencija ir tikslas. Jo „Kapitalas“ man pirmąkart tapo suprantamas.Ir jo šviesoje aš dabar taikliai supratau socialdemokratų ***kovą prieš nacionalinę ekonomiką, kovą, kuri turėjo parengti dirbą tikro internacionalinio ir akcijų biržos kapitalo hegemonijai.***

Šių paskaitų kursas man turėjo rimtų pasėkmių ir kita kryptimi.

Vieną dieną aš užsirašiau kaip norintis dalyvauti diskusijoje. Kitas dalyvis pamanė, kad galės už žydus palaužyti ietis ir įžengė į ilgą jų gynimą. Viso šito pasekmė buvo ta, kad po kelių dienų aš buvau paskirtas tada Miunchene dislokuotam pulkui ir ten gavau karininko instruktoriaus poziciją.

Tuo metu tarp kareivių disciplinos dvasia buvo gana silpna. Ji vis dar kentėjo nuo periodo, kai kontroliavo „kareivių tarybos“ pasekmių. Tik palaipsniui ir atsargiai tegalėjo būti pristatyta nauja karinės disciplinos dvasia ir paklusnumas galėtų pakeisti „savanorišką paklusnumą“, terminą, naudotą išreikti karinės drausmės idealą po Kurto Eisnerio sujauktu režimu. Kareiviai turėjo būti mokomi galvoti ir jausti nacionaliu ir patriotišku būdu. Mano ateities veiksmų linija radosi šiuose dvejose kryptyse.

Aš ėmiausi savo darbo su didžiausiu džiaugsmu ir atsidavimu. Čia aš susidūriau su galimybe šnekėti prieš gana didelę auditoriją. Aš dabar galėjau įsitikinti, kad turėjau talentą viešoms kalboms. Mano balsas tapo toks geras, kad galėjau būti gerai suprantamas bent jau visose mažos salės, kurioje rinkdavosi kareiviai, vietose.

Joks uždavinys man negalėjo būti labiau malonus už šį, nes dabar, prieš savo demobilizaciją, aš buvaupozicijoje atlikti naudingą darbą institucijai, kuri buvo be galo miela mano širdžiai, kariuomenei.

dar, tai yra, pristato melagingą viešo svarstymo, pagarbos ir atskaitingumo fasadą, tuo metu veiksmingai klastojant situaciją savo talkininkų ilgalaikiam dominavimui, formuojant viešąją nuomonę savo tikslams per medijos įtaigą ir neigiant galimybes visiems, išskyrus savo patvirtintoms partijoms ir priimtiems elementams, kurie atstovauja virtualią diktatūrą užkulisiuose per tikrąsias valdančiąsias jėgas.

SENOSIOS PARTIJOS yra tik variacijos, netikros alternatyvos toje pačioje sistemoje. Jos vaizduoja kovą, bet iš tiesų jos yra susitarimas, skirtas Britanijos nuosmukio ir žlugimo kursui. Jos visos palaiko spalvotąją invaziją ir multirasizmo ir svetimos įtakos primetimą mūsų reikaluose, tiek viduje, tiek ir išorėje. Kartas nuo karto, kai atrodo naudinga, sistema sukuria fiktyvius pasirinkimus, kaip dabar milijardieriaus žydo finansininko Džeimso Goldsmito Referendumo partija, išskirstyti ir išsklaidyti nepasitenkinimą.

Šis apgavikas vaizduojasi ginantis Britanijos suverenumą nuo svetimo reguliavimo iš Briuselio, bet neturi ką pasakyti apie svetimą, įskaitant žydišką įtaką Londone, jo ir jo pasekėjų laikomos suderinama su Britanijos suverenumu.

TONIS BLERAS ir jo šviežiai supakuota Leiboristų partija yra prognozuojama laimėsianti 1997 –ųjų visuotinius rinkimus. Jis yra stipriai finansuojamas žydų. Jam buvo ką tik duoti 500000 svarų iš vedančių žydų verslininkų, įskaitant poną Trevorą Činą, didžiausią Britanijos motorų prekiautoją („Lex Service“); Aleksą Bernšteiną, buvusį Granados TV pirmininką; Bolą Garoną, leidybos milijonierių, kuris pats partijai davė 500000 svarų, poną Emanuelį Kėjų, Loningo bagno pirmininką ir Michaelį Levį, NG įrašų vadovą.

O KAIP TIE, KURIE YRA UŽ SENŲJŲ PARTIJŲ, t. y. tie, kurie priima visą šitos sistemos ir jos vykdytojų pasmerkimą, bet kurie mano, kad tai, ką reikia daryti, yra mėginti daryti pokyčius, gaunant naują partiją išrinktą į valdžią?

Šie gero norintys žmonės nesugeba pastebėti, kad jie yra valdžią turinčiųjų reakcijos pasmerkti nesėkmei. Jie gali jiems duoti laiką ir pinigus, dalyvaujant rinkimuose tol, kol jie nėra iš tolo nemeta iššūkio jų pozicijai, bet kai tik naujoji partija tampa tikru priešininku – beveik neišivaizduojamas pasiekimas – atsižvelgiant į sunkumus, dabartiniai valdžios laikytojai tikrai viena, ar kitokia neskrupulinga priemone sustabdys tą naują partiją ir ją sužlugdys. Arba jos veikimas bus padarytas neįmanomas per kiekvienos išivaizduojamos kliūties panaudojimą, arba tą naują partiją bus pavadinta „rasistine“ ir, arba ji, arba jos dalyvavimas rinkimuose, bus uždraustas.

VIENINTELIS IR VIENINTELIS TEISINGAS ATSAKAS šiai sistemai yra jai pasakyti „NE“, boikotuojant rinkiminę dėžę, o ne ją palaikant, dalyvaujant kituose visuotiniuose rinkimuose, žaidžiant mūsų priešų partinį žaidimą ir taip pakliūnant į jų rankas. Vienas ir vienintelis būdas užskaityti atmetimą visos sistemos, kuri naikina mūsų rasę ir šalį yra neiti į balsavimus ir nebalsuoti iš viso. **NEBALSUOK!**

Nusikaltimai Haityje

„Šturmuotojas“ praneša Lietuviai Tautai ir savo skaitytojams, kad Haityje, kuriame įvyko žemės drebėjimas, ***Izraelio „gydytojai“ grobia nekaltus žmones, vagia jų organus ir veža juos į Izraelį.*** Tarp kita ko, JAV kariuomenė okupavo šią šalį ir mėgina per įvairias aferas plauti pinigus. Taip pat galima pridurti, kad per šitą nusikaltimą kenčia ir JAV mokeščių mokėtojų kišenės.

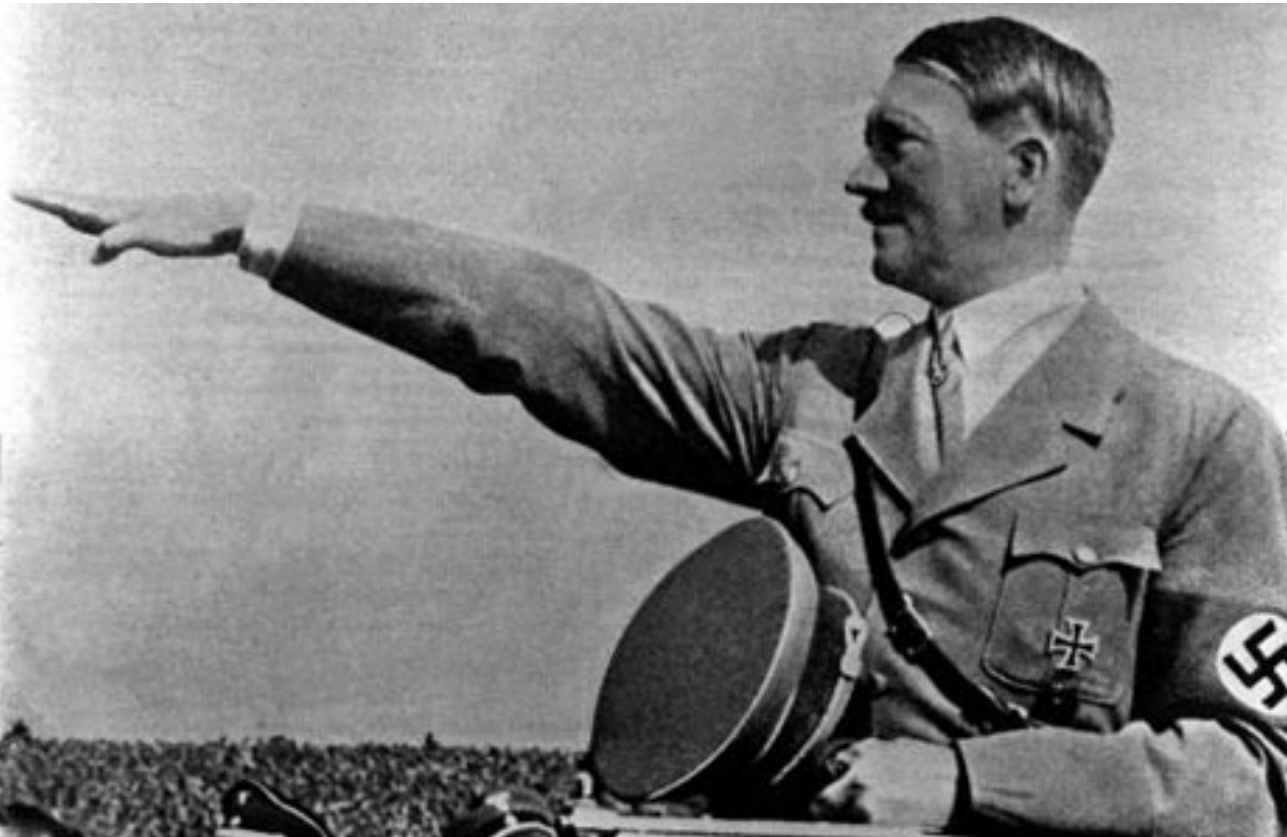
Apie mūsų praneštą žinią galima rasti informacijos tarptautinėje spaudoje anglų kalba.

REDAKCIJOS ŽODIS

Kaip tie, kurie viską perskaitė turėjo įsitikinti, šis numeris išėjo išskirtinai ilgas ir labiausiai liečiantis ideologinę bei istorinę medžiagą daugiau, negu dabartinės „žiniasklaidos“ aptarinėjamus įvykius. Iš esmės tokia šio numerio apimtis, kartu su medžiaga, yra tokia, kokia yra, norint paženklinti jau ne kartą minėtą NSDAP įkūrimo 90 – metų. Kitame numeryje bus pateikta kitokios ideologinės medžiagos, esamų politinių įvykių Lietuvoje trumpas aprašymas ir amerikiečių nacionalsocialisto Džordžo Linkolno Rokvelio trumpa biografija, versta iš amerikiečių mastytojo Dr. Viljamo Liuterio Pirsio parašyto trumpo biografinio straipsnio.

Pasaulinė žydija toliau naikina Lietuviai Tautą, toliau vagia iš mūsų, toliau teršia mūsų Valstybę ir dvasią savo degeneruotu „menu“, savo „demokratija“ ir liberalistiniu dekadentizmu. ***Tautietai, stok į kovą, kovok už Lietuviai Naciją ir arijų rasės atgimimą!***

HEIL HITLER!

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Sausio pirmąją dieną Lietuva jau atsibudo be Ignalinos atominės elektrinės. Ji buvo uždaryta toli gražu ne dėl Lietuvos Tautos, ar aplinkinių tautų saugumo. Sistemos ir parazitų-oligarchų kontroliuojama „žiniasklaida“, o tiksliau, melasklaida, šito niekada nepasakys: Ignalinos AE buvo uždaryta tam, kad Lietuvą paversti visiškai energetiškai priklausoma nuo „Vakarų“ pasaulio žydijos. Dabar neabejotinai, kaip buvome pažymėję mūsų periodinio leidinio pirmajame numeryje, arba radikalčiai pradės kilti elektros kainos, arba šitie išsigimėliai, vaizduojantys „Lietuvos politikus“ ir „teisėtą valdžią“, privogs pinigų iš kur nors kitur, vis dėl to, neišvengiamai Lietuvos Valstybės ir Lietuvos Tautos kišenių sąskaita.

Ypač įsidėmėtina, kad prezidentė-prezidentė, pusžydė lezbietė Dalia Grybauskaitė atvirai pareiškė, ciniškai tyčiodamasi iš mūsų visų, kad uždarius Ignalinos AE, Lietuva įgijo „realią energetinę nepriklausomybę“. Tautietai, pagalvok: mūsų pagrindinis energetikos šaltinis uždaromas, Lietuvos darbininkas netenka darbo ir mes esame verčiami importuoti elektros energiją iš užsienio, teikiant užsienio kapitalistams pelną, melžiant mūsų Naciją. Toks sarkastiškas ir atviras spjūvis į mūsų visų – **LIETUVOS ŽMONIŲ** veidus turėtų sukelti tikro nepasitenkinimo bangą, jeigu mūsų Tauta nebūtų du dešimtmečius zombifikuojama. Tačiau dabar mes esame naikinami, mūsų Tauta ir rasė nyksta, mūsų turtas naikinamas ir dalinamas svetimiems, vidaus ir išorės parazitams ir priešams, o „demokratai“ yra viso šito sukuryje, keldami chaosą ir vesdami Lietuvos Naciją į gėdingą ir šlykščią mirtį.

Susėdę į valdžios postus, internacionalinio kapitalo ir žydo-masonijos pakalikai tyčiojasi iš Lietuvos Tautos. Išgamos, pardavusios mūsų Tautą turi sėdėti ne valdžioje, o arba Lukiškėse, arba kabėti kartuvėse.

Visiškas mūsų pardavimas ir energetinės nepriklausomybės visiškas sunaikinimas yra pavadinamas „energetine nepriklausomybe“ ir niekas prieš tai nepasisako! Nebeleiskime šiems niekšams naikinti mūsų Nacijos, Valstybės ir rasės.

Šiame numeryje skaitysite medžiagą apie nacionalsocializmo ideologiją, žydų ir parlamentarizmo, judokratijos-oligarchinės diktatūros klausimus ir kitokią medžiagą.

Mes minime 90 – ają Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos jubiliejų. Nacionalsocializmas – tikras Vokietijos ir visos Europos laisvės ir dvasinės revoliucijos judėjimas, vedantis tautas iš žydijos pančių. Tikėkimės, kad po dar devyniasdešimties metų mūsų palikuonys galės gyventi atgimusioje Lietuvoje ir Europoje, kuria būtų galima didžiuotis. Ne bet kokioje tvarkoje, o rasinėje nacionalsocializmo tvarkoje.

Tikimės, kad tam, kam patiko praeiti „Šturmuotojo“ numeriai, patiks ir šitas, o tam, kam tai kelia „pasibjaurėjimą ir pyktį“, siūlome apsvastyti savo pačių melagingai deklaruojamų „tolerancijos“ lozungų teisingumą. Tiksliau, tariamą teisingumą.

JUDA, PADVĖSK!

LIETUVA, PABUSK!